

Anders Nyman

Flanören



© 2025 Anders Nyman

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763
Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-1137-8

FLANÖREN

Av Anders Nyman

Tiden är sand som rinner mellan fingrarna. Sand är minnen, minnen som försvinner. Minnen vi plockar upp i våra händer, vi börjar om igen. Filtrerar och undersöker.

Vi frågar oss själva, är detta verkligen vi? Sandkornen svarar, är obekväma, orsakar klåda, fastnar på huden, rinner bort med tiden och sedan börjar allt om igen. Men, om vi vill stanna tiden – hoppa ur ekorrhjulet, visa långfingret åt de feta krabborna och ankdammsjävlarna, som smörjer kråset på en krog längs Boulevarden och vid Stureplan? Ja då är det bara att låtsas att sanden är kattsand, pissa rikemanssvinen i ögonen så de sväller till de trinda urinbollar de är.

1

En asfaltsgrå strimma av rök sökte sig ur mungipan på Erik. Av gammal vana lät han ögonen söka sig ut i fjärran, utan att fästa dem vid någon specifik punkt. Dock var det svårt att inte låta ögonen vila på något materiellt, utmattningen efter nattens eskapader låg tung över honom. Trogen sin obehagliga last drog han ett djupt bloss av sin Lucky strike och kände njutningen när nikotinet gjorde sitt jobb i beroendecentrum. En njutning som han skulle komma att längta efter många gånger om, tänkte han. Nu när han närmade sig den kritiska åldern 30, skulle lasten äntligen begravas. En begravning som inte någon annan än han själv skulle reflektera över.

Det var annat med människobegravningar, tänkte han. Även om människoliv slocknar likt en falnande glöd på

en cigarett, går det inte att jämföra med en varelses sista själasuck när anden lämnar hennes våta ögon som försöker greppa tag i något som inte är ett ensamt mörker. Efteråt råder endast en glansig tomhet, ett vått skimmer på de sköra irisarna.

Erik kastade en sista flyktig blick på sin cigarett innan han lät fimpen singla ned i snödrivan. Det var den sista, tänkte han. Nu skulle gatsoparna få ta hand om den. Eller lokalvårdare, som det hette i Stockholm. Ännu en löjlig titel på ett yrke som skulle få vilsna gymnasieelever från förorterna att inte känna sig som de pöblar de egentligen var ämnade för. När Johanna, Louise och Carl pluggade ekonomi och juridik genom bubbelvatten för 2 000 spänn i Saint-Tropez, samtidigt som de tänkte på vilken position som väntade dem på sina farsors företag, då satt killarna i Botkyrka och hopplöst författade meritförteckningar till lokalvårdarjobben.

För att inte verka vara helt omänsklig, sparkade Erik ned fimpen i avloppsbrunnen och hoppades att den skulle dyka upp i poolen hos någon rik Östermalmare. Knappast troligt, men man kunde ju alltid hoppas. Snarare skulle fimpen bidra till den alarmerande miljöförstörelsen och inte ge några moraliska tröstpoäng som han så gärna önskade.

Utan förvarning tutade en röd Opel Corsa med sliten lack och väckte Erik från hans tankar. Han knuckte snabbt på nacken till höger och som väntat var det José som satt där och väntade otåligt bakom ratten. Erik knäppte sin gröna överrock, svepte kameraväskan över till höger axel och tog ett par kliv över gatan. José hade som väntat kört in på Tjärhovsgatan och lät bilen stå dubbelparkerad under Kvarnens pornografiskt lockande neonskylt. En gnutta socialism invävd i Don Quijotes varumärke. José vevade ner rutan och gav Erik en nonchalant blick.

- Oy, mannen. Har du väntat länge eller?

- Hej, sade Erik utan någon större entusiasm och gick över gatan och öppnade bildörren till passagerarsidan. Han vräkte sig in i karran som garanterat sett sina bästa dagar svepa förbi i reflektionerna på dyrare bilmärkens aluminiumfälgar.

Erik noterade att Josés ögon hade fått den spjuveraktiga glans som alltid inträffade efter en lyckad helkväll, vare sig den utspelade sig bland Carmens skäggiga stamgäster eller i soffan framför Xboxen. De mörka ringarna under Josés ögon avslöjade dock inte om han hade förkovrat sig i erotikens djungel med någon villig popsnärta senaste natt. Erik tänkte låta det bero. José skulle ändå börja prata av egen vilja när han kände för det.

Utan förvarning trampade José på gasen och struntade raskt i de fotgängare som korsade gatan för att ta sig in till Carmen på en efterlängtnad after work. Ilskna rop i falsett från popwannabees ekade mellan de höga

flervåningshusen i korsningen av Tjärhovsgatan och Östgotagatan. José visade sina framtänder och skelade med ögonen mot gänget med poplinkappor och billiga Raybankopior. Erik lät kameran ta en serie bilder av popgänget när José gasade förbi dem. De såg så uppriktigt skräckslagna ut när de höll sina långfingrar i en ångerfull position, en typisk skamsen svensk tigerposering.

- Du Errol, nu åker vi, sa José och flinade brett och viftade nonchalant med två flygbiljetter framför Eriks ögon. Erik lät sig motvilligt kallas för Errol av en handfull personer. Han tyckte smeknamnet gav ett pretentiöst intryck som endast gav utrymme för besserwissrar att påminna Erik om hans totala avsaknad av likhet med Errol Flynn, vilket var den första person som människor tänkte på när de hörde honom kallas för Errol. Smeknamnet hade förföljt honom allt sedan han och José först träffade varandra för flera år sedan, ungefär samma period som Erik

flyttade till Stockholm från Österbotten. Sedan dess hade han endast varit i hemlandet under jul och nyår. Med undantag för nyåret 2005. Då var han bjuden på nyårsfest hemma hos Christine, en haschrökande punkrockare från Vasastan som alltid lyckades hamna i trubbel. Allt som oftast berodde hennes problem på ångestdämpande droger eller män som erbjöd henne trösterik komfort i form av en hårig bringa för henne att lägga sitt illröda hår på. Erik hade inte haft någon lust att festa hemma hos ett pundhuvud, men hade motvilligt gått med på förslaget eftersom han hörde att Christines vän Amanda också fanns på gästlistan. Amanda tyckte om att klä sig i rutiga, färgglada skogshuggarskjortor och blanka armékängor. Hon bar alltid långärmat för att dölja heroinsprutornas konsekvenser i hennes hud. Efter nyårsfesten drogs han sakta inför visshet om hur grym verkligheten var. Allt började hemma hos Christine, den sista dagen för 2004. Det var då som Errol föddes.

Christine trampade otåligt på gatan utanför Systembolaget i närheten av Drottninggatan. Hon skulle bara köpa några flaskor vin för att festa loss med inför kvällen. Det var ju fest, herregud alltså. Då måste man ju bara ha ett par flarror gott vin. Dessutom skulle José komma dit, något som hon minst sagt såg fram emot. Det pirrade till i mellangärdet på henne, hon kände sig lite nervös inför kvällen. Men vinet skulle nog få i gång hennes blodcirkulation och humor. Chilenskt eller argentinskt, det spelade ingen roll för Christine. Båda smakade sött, var hennes expertutlåtande om den saken. När det kom till vin var det en annan femma. Män visste hon nästan allt om, speciellt chilenare och argentinare. José var kanske något mitt emellan, tänkte

hon. Trots att hon träffat honom flera gånger hade hon aldrig kommit på att fråga om hans ursprung. Kanske för att hon var rädd att bli besviken. Hennes tidigare dejt Ramon hade visat sig vara en brutal besvikelse. Efter ett par svettiga nätter där endast hennes viljestyrka och envishet höll upp Ramons manlighet, fick hon nog av tristessen, slängde sig intill honom, tände lampan på nattduksbordet och bad honom berätta historier om sitt hemland i stället för att ursäkta sig för sina potensproblem. Tyvärr visade sig även hans bakgrund vara en besvikelse. Ramon smög diskret i väg morgonen därpå. Natten blev en gemensam lidelse eftersom han börjat berätta att hans barndom var fylld av dalahästar och föräldrarnas nubbefester. Inte kunde ju Christine veta att han var född i Sverige. Hur kom det då sig att han bröt på spanska? Senare fick Christine reda på att Ramon bara låtsades prata dålig svenska, bara för att få sig ett ligg nu som då. Men allt det var ett spel för kulisserna, tänkte Christine. Kan man inte få

upp potatisen ur landet så går det inte att laga mat på den heller. Kön med törstiga damer från Östermalm och sunkiga söderkisar tog tid på sig att bli kortare. Längre fram i kön stod två nervösa minderåriga tjejer och försökte se världsvana ut. Varför var alla ungdomar så dumma nuförtiden, tänkte Christine som hastigast. Hade verkligen hon också varit lika dum under sin ungdoms blomstringsperiod? De två tjejerna tuggade frenetiskt på tuggummi, पोste av värme innanför sina täta dunjackor. Deras läppar var täckta av läppglans från Åhléns sminkavdelning. De hade garanterat knyckt varuproven som blivit något av ett herpesparadis. Christine skrattade åt tanken. Hon hade själv smugit omkring och testat varuprover när hon var yngre, medveten om sin roll som smittobärare av herpes. Alla hennes jämnåriga (o)vänner hade någon dag senare haft ett helvete, utan att veta varför. Thomas på klassen blev utpekad som skyldig smittobärare, eftersom Kajsa hade hånglat upp honom bakom i hans föräldrars

sovrum under nyårsnatten 1998. Kajsa hade sedan i sin tur testat sina kvinnliga gränser och kysst Theresia och Lena. Christine i sin tur hade inte hånglat med någon av dem. Dock hade hon sugit av sin storebrors kompis samma kväll och han var nog ingen hygienbomb precis. Hon kom inte ihåg så mycket av nyårsnatten, annat än att hennes mun kändes som en pösigt vitlökspizza under själva händelseförloppet. Hon fick iallafall något ur den kvällen, tänkte hon. Lite erfarenhet, herpes och smittade vänner. Om herpes kunde smitta via läppstift visste hon inget om men det kunde kvitta. Hon kunde gott nöja sig med världsliga värden ändå. Äntligen såg kön ut att minska och Christine kunde gå på jakt efter kvällens lusthögare och sängfösare. Sedan skulle hon raskt bege sig hem, bestämde hon sig för. Inga onödiga fikor med några vänner som aldrig hörde av sig. Nej, raskt och piggt skulle hon ta tunnelbanan från T-centralen direkt ut till St. Eriksplan där hon bodde i en inte alltför sjabbig etta på 32 kvadratmeter. Värre

kunde det vara. Man kunde ha likadana logivillkor som Karl till exempel. En delad möblerad tvåa i Bagarmossen. Fy för den lede tänkte hon och ruskade av sig alla minnen som flödade upp bakom hennes näthinnor. Karl var ingen man ville komma ihåg. Hur många gånger hade inte Christine gjort bort sig med att välja fel kille efter en våt kväll på Debaser Slussen. Hon åkte ner för rulltrapporna i T-centralen och tog tåget mot Hagsätra. Det var inte många stopp emellan. Men varje anhalt påminde henne rikligt om tidigare misstag där alkoholen hade en given del i olyckorna. Hötorget - Juavez, Rådmansgatan - Turk-Sven, Odenplan - Karl den II:e. Inget rojalistiskt över den grabben men eftersom han var en bekantskap efter Karl i Bagarmossen ansåg Christine att han gott kunde degraderas till en tvåa. Någon klar vinnare var han inte, snarare tvärtom. Kvinnan i tunnelbanevagnens högtalare berättade högt med sensuell röst att Christine nu kunde ta av sig kläderna och strippa för den hemlöse mitt emot henne.

Eller så sa hon att de var framme. Men han som bestämde, ja han, just en hane måste det ha varit - som tog beslutet att ha en före detta porrskådis att räkna upp T-stationerna i Stockholm. När det inte var SJ:s Squirt Jane som räknade upp var det en riskfri Melker Mellanson som med ett glatt och typiskt svenneuttal förtäljde - på både svenska och engelska - att resenären tagit sig ända fram till anhalt St. Eriksplan, and same in english of course. St. Eriksplan var och förblev St. Eriksplan oavsett språkligt bruk. Här fanns Pizzeria Amore, alla solarier, frisörsalongen Magica de Sax, Record Hunter och de små pittoreska fikaställena där Karl den II:e kunde sitta med sin astrologibok och suga efter blonda stjärnskott. Det räckte exakt tre minuter för Christine att komma fram till sin portgång på Torsgatan. Hon tryckte in sin portkod 3752 och stegade in. Hennes fotsteg ekade i den dammiga portgången. Med tunga och trötta steg gick hon upp till fjärde våningen var hon hade sin lilla testuga. Benämningen

"Testugan" hade fötts efter en tebjudning som urartat. Kvällen hade börjat med några koppar söderte och slutat med några fler shottar Tequila. Tjejkompisarna hade ringt efter Juavez och hans polare. Juavez från Hötorget hade sedan slocknat raklång i Christines spybeigefärgade soffa med en Tequilaflaska i den ena handen och Christines vänstra bröst i den andra. Åter trängde hon bort minnen som fortfarande kunde kännas ytterst verkliga. Hon kunde fortfarande känna smaken av de syrliga citronskivorna i mungiporna och saltet på tungan. Tequilan med sin frätande karaktär sköljde mot hennes tandkött. Ett styng av smärta i hennes vänstra bröst påminde om Juavez grova arbetshand, hårt pressat mot hennes barm, en påtvingad arm. Hon vred om nyckeln i dörrlåset, stängde ut sina gamla minnen och öppnade dörren till sin testuga.

För folkskygge Erik från Österbotten är livet inte mer än en flykt, en resa bort från den mögliga hemstaden till en dekadent huvudstad i chokladlandet Sverige för att tvinga sig ut ur sin trygga bubbla. En ny värld öppnar sig. En värld som ser stor ut på långt håll men som vid närmare bekantskap krymper ihop av falska förhoppningar och ytliga löften. I Flanören stöter vi på människor från olika hörn och livsöden i samma storstad. Ett gäng udda typer som borde ha börjat plocka vuxenpoäng men stampar på stället.

Livet tar ibland en paus och det är helt okej.

